

poslal mně číslo Nového života se řadou pošetilých a ubohých notickek, zatrhaných modře vlastní velebnou pravici. P. Dostál ví velmi dobře, že to není po prvé, kdy touží navázati se mnou styk; dnes posílá mně urážky, tlachy a pomluvy, jindy posílával korespondenční lístky anebo dopisy, vložené třeba do čerstvého exem-pláře Království božího na zemi, tónu i smyslu zcela jiného (autentickým textem mohu kdykoli posloužit); dnes píše do svého Života nadávky, ale jedenáct let psal do něho o mně skoro výlučně nejtíravější poklony. Sváděl mne jako Satan Krista — a hle, já odolal: ani řádky, ani slova, ani posunku, ani známky života jsem mu nedal. Prohlédl jsem jasně žoldáckou duši P. Dostála prvním pohledem, který jsem vrhnul do prvního ročníka Nového života. Sem tam upozorňoval mne i v posledních letech někdo ze známých, kdo náhodou vzal do rukou tu a tam Nový život (já viděl jej snad dvakrát za posledních pět let), jak dotěrně se liše ke mně tento studeno-horký muž, ale já odpovídal vždycky s úsměvem: „Můj bože, co dělat? Mohu ho za to žalovat? Jest paragraf, který by člověka chránil od dotěrné chvály a plazivých poklon? Nuže — a v jiný styk bych s tím mužem nerad vcházel.“ Stará, pravěká moudrost praví: Čí chvála byla ti lhostejna, k toho haně buď hluch dvoj- a trojnásobně! Mám plně právo řídit se vůči P. Dostálovi touto čistotnou moudrostí.

V Časopise pokrokového studentstva č. 5

otírá se nejprohnanějším a nejperfidnějším způsobem o Novinu a speciálně o mne jakési T. L. Nevšimal bych si vůbec tohoto mládence, který neumí ještě ani nadávat po svém a opisuje nadávky — nebožtíka Pelcla, ale nízkost a prohnanost tohoto mužička jest typická; lži, kterými se ohání ve svém lístku, opakují i jiné lístky, a proto chytám si zde jednoho za všechny T. L., abych mu leccos názorně demonstroval.

Jsmo prý klika, klika, piští T. L. Chvám prý „drobnosti“ paní Svobodové! Patrně měl jsem do knihy kopnout, jen proto, abych vyvrátil hned zpředu podezření našeho Aristida. Milý pokrytečku, dejte mně jen příklad, a hned vás následuju. Seřežte na př. článek svého komilitona Kopala nebo politiku svého velmistra Antonína Hajna — a pak přijďte s takovými postuláty na mne. Pak k tomu budete mít právo — bude to sice hloupé, co budete žádat, ale budete mít k té hlouposti právo — zatím nejste nic než pokrokářský jesuita a farizej nejčistšího zrna. A ty „drobnosti“ paní Svobodové! Čím jen jest estetikovi T. L. taková čarovná povídka jako Střevíčky. Vždyť jest to jen pár stránek! Copak takový sonet Browningové! Vždyť má to jen čtrnáct řádků! A umění začíná T. L. teprve od toho, co se dá vážit na hokynářské váze.

Ostatně s naší klikou nebylo by to tak zlé, jen kdyby prý byla stejnorodá. To v Lumíru jsou jiní chlapi: také klika, ale složená ze samých příbuzných duchů. Milý mládencečku, tak mladý a již tak chytrý! Jaký Šalomoun nám to ve vás rostel! Prohlédněte si jen ty „příbuzné“ párky v Lumíru! Hotová duchová manželství! Na př. hned oba redaktoři: V. Dyk, autor Satir a sarkasmů, Milé sedmi loupežníků, a k němu vine se v bratrském spřízaení p. universitní profesor, bývalý realista

a t. č. reorganisovaný mladočech Jaroslav Vlček! Nebyli si ti dva předurčeni hned od stvoření světa?! Takřka jedna a táž boží myšlenka, jen jednou na líc a po druhé na ruby! Nebo p. docent Jan Jakubec a Jaro Hilbert! Vždyť to jsou zrovna rodní bratři! Nebo Karel Sezima a Josef Holý. Nebo Otakar Theer a Jaroslav Kamper. Bratři, stejnorodí bratři! Proto stanou se „školou“ a „připraví novou epochu v literatuře“ a T. L. jest epochy té Janem Křtitelem a později bude snad i jejím historiografem a všichni dostanou se pak společně do české Walhally, čili do Slavína, čili do Fischerky na Vyšehrad. K čemuž dopomáhej nám bůh otec a všechna sdružená, prohaná, hulváťčí žurnalistika českomoravská!

Ve jméno Hajna Antonína — i Dyka, jeho syna! Amen.

Celých čtyřicet osm hodin poctivě počítaných

trvala nejuctivější vzpoura Hilbertova proti „spisovateli ctihodnému a ctěnému“, proti „úctyhodnému muži a úctyhodnému spisovateli“, p. Jiráskovi. Dne 4. března [1908] přinesl Venkov útočnou kritiku Hilbertovu, 5. března dupnul si Jirásek na Hilberta a 6. března zahodil vzbouřenec svou nejuctivější zbraň do žita, zaprosil p. Jiráska, aby „mu prominul rozčilení, které mu, jak s úžasem pozoruje, způsobil“, a omluvil i svou zpučnost mimořádnými okolnostmi. V neděli odpoledne byl totiž pohřeb Sv. Čecha, Hilbert podlehl všeobecné slavnostní náladě a četl Čechovu báseň Mládeži a „s tou básní v hlavě“, jak sám praví, šel pak večer na premiéru Jiráskovu — a neštěstí bylo hotovo... Způsobilo je tedy jen jakési mimořádné přebrání cizího nadšení, jakási vypůjčená kuráž... o čemž ovšem ani na minutu nepochybuji ti, kdož znají p. Hilberta. Doufejme, že naši akademikové vezmou na tuto polehčující okolnost zřetel a nebudou příliš přísně soudit chvilkového poblouznění mládence jinak tak opatrného, spolehlivého a rozšafného, který ostatně ani ve chvilkové závratí nezapomněl se zcela... Pro snaživé a kariéry své dbalé mladíky plyne však z celé epizody poučení: varujte se poesie, byť i již poněkud uleželá, byť i dvacet let stará! A jste-li již tak neprozřetelní, že ji čtete, prověřte si alespoň hodinovou procházkou o smeknutém klobouce hlavu, než jdete za svým běžným zaměstnáním! Těžko buduje si člověk kariéru — staví se huře než horská silnice, praví kterýsi znatel —, ale jediný faux pas stačí otřásti dílem mnohých obezřetných let!

Ironie a sentimentalita

nemívají k sobě daleko. To dokazuje znovu dykovský autor „feuilletonu skoro časového“ v 6. čísle Lumíra. Po řadě více méně nepodařených piruet zamžourav k nebesům a mrknuv významně na určité lavice, zakvílel náš ironik, jak následuje: „Dřívější generace žila v blahém domnění, že kniha je už dílo; měla-li kniha mnoho svazků, byla dílo už zcela epochální. Nynější má snahu opačnou, dílem je co možno nejvíce skalpů. Hrdina naší doby hrdě hledí na své dílo. Nestvořil nic, nedal nikomu nic. Ale kolika lidem znechtivil tvoření! Kolika děl je vrahem!“ Hle, co vězí v našem ironikovi! Starovlastenecký krámkář a kupčik z předbřeznové doby, z předhavlíčkovské doby! To byla také jedna ze zbraní starovlasteneckých literárních malo-